

κ' ἀπό μέτωπα φιλότων ἔστασαν ἰδρώτος θρόμβοι,
κ' ἢ τοῦ κόμματος κυρήλη
γύρω σου περιβόμβηαι
ματάριμα, ὄδες μου ἴγιο μέλι.

Κι' ἀηδίδων ἤθελες με κάθε συνομήλικο
και μπρις να παλ' ης πρώτης,
μὰ και' στὸν Ζήν ἐσπύραδες τὸν ἀρσενικοθήλυκο,
και τὸν ἔχειροκροτῆς,
και κλονισιῶν ἐπισκοπῶν καιρούς ἀποτροπαίους
ἐτήφεις στέδιαν ἀψογον σὲ Τούρκους κ' Ἑβραίους.

Κι' ἔλεγαν διου: μπράβο,
ἀφέντη, σκαῖβο σκαῖβο.
Τὴν ἀψογὸν σου τήρει,
καθεὶς τὴν ἐκτιμᾷ,
μόνο μ' αὐτὴν γρημὰ
θὰ ὄδουμ ἔμεις χαίρει.

Και σὲ τὴν διετήρησες ἀλήθεια, ραφινάτε,
καθὼς τὴν ἤθελαν αὐτοὶ τοῦ γένους ὁ προστάται.

Τοὺς Ἑβραίους ὀσλάβωσες,
τὸ κράτος ἐκραιταίωσες,
και τὸν Σεφκὲτ' καλῶσες,
κ' ἔμιας μὰς ὑποχρῶσες.

Διὸ κ' ἔμεις τὴν ἀψογον δοξολογοῦμεν διου,
λαὸς στρατοὶ και σκόλοι,
και τῆς ἀψογῶν στάσεως τιμῶντες τοὺς ἀγῶνας
τὸν τῆς ἀψογῶν κύριον ἠμνοῦμεν' στοὺς αἰῶνας.

Αὐτοὺς ὁ πλεόν ἀψογος ἐξ ἑλων τῶν συγχρόνων του
εἰς τῆς Δουκάδες ἐστήσε τὸν ἀψογον τὸν θρόνον του.
Χαίρει, γενναίων στάσεων ἀψογῶν ἐπυρέτα,
και καθεμὰ δύναμις τὸν ἀψογον χαίρετα.

Ἐβλίκαμε κ' ἔμεις αὐτὰ,
παρατιμῆμε Βουλευτὰ,
κ' ὅταν εἰς ὄρας χαλεπὰς
διεβραίωνες πῶς πᾶς
νὰ γίνης Κιγανῆτος,
Ἀγιοσερῆτης και Χατζῆς,
ἐλέγαμε χωρατατζῆς
πῶς εἰσαι ραφινάτες.

Μὰ τώρα τὴν ἀπόφασι τὴν ἔλαβες σ' ἀλήθεια,
κ' ἀποχωρεῖς διὰ παντός... δὲν εἶναι κολοκόθια.
Κι' ὅπως και' στὸν Διῶδοχο σπαραγνόμεστε ἄμφοτερά σου,
και μὴ μὰς φύγης, σκοτίζομε... καραβοκόνη στάσου.
Εἶναι καιρός τὴν ἀψογον και σὲ νὰ τὴν ἀλλάξης
και μεθ' ἡμῶν τὴν ἀλλαγὴν σὺν Σπέντωρ νάλαλῃς.

Συνέχεια τοῦ Φασουλῆ χωρὶς ὁ Κόνιτες νὰ μιλήθῃ.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας, ὅπου σ' ἔκανε νὰ λές
πῶς ἀφίνεις, τὸ Κουβέρνο μ' ἐν' ἀντίο ντελ παστό,ο
και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας, ὅπου φέρνει τῆς χολαῖς
τῶν τρελλῶν και τῶν φρονιμῶν τὸσους χρόνους ἀνω κάτω.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας,
ποῦμαι τὸ κράτος τοῦτο
ἐνα τέμα δυοσολίας
και φωνάζομε: περνοῦτο.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας, ἀηδίας μέχρι κόρου,
κ' ἀλήθως ἀνυποφόρου,
και' αὐτῆς, ὅπου τὰ πάντα σὺν γηλοῦ σαορῶνε φῶγη
και μὰς ἔδωκε ὄς ὄπλον ἠακοιγῆρη δεκανῆ.

Και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας ἐστασίσαν ὀπλιται
και φιλόνομοι πολλοίται,
και' αὐτῆς τῆς ἀηδίας ἐστασίασα κ' ἐγὼ,
ποῦ θεσμοὺς ψυλογῶ.

Πῶς λοιπὸν, παρατιμῆμε, μετὰ σχαμάρας πάλην
εἰς τὴν πρῶτην ἀηδία θέλει νὰ γυρίσης πάλιν,
και ποθεῖς τὴν ἀψογὸν σου νὰ τραβῶνε ρεδιγκῶτα
τὰ κοπέλια σὺν και πρῶτα;

Πῶς ἐσὺ, ποῦ τὸσας γνώμας ἀποφαίνεσαι σοφὰς,
ἔχεις ὄρεσι και τώρα τὸ φαί νὰ ξαναφῆς,
ποῦ, καθὼς πολλοὺς εἰπες, σ' ἔκανε ἴ ἀναγουλιμάσης,
κ' ἀμειλιτῶς καταψέγεις τοῦ στρατεύματος τὰς στάσεις;

Πῶς δὲν ἤθεδες σ' τὸ Γουδι με συγκίνησιν καρδίας
σ' τασιώτης νὰ γενῆς κατὰ τὸσης ἀηδίας,
κ' ἐνφ' γύρω σου μωγγυρῶσιν τόσα κῆσιχρα γελῶδη
ἐσὺ κάθεσαι σ' τὴν Ρόπα κ' ἀσχολεῖσαι μετὰ τὰ λάδη;

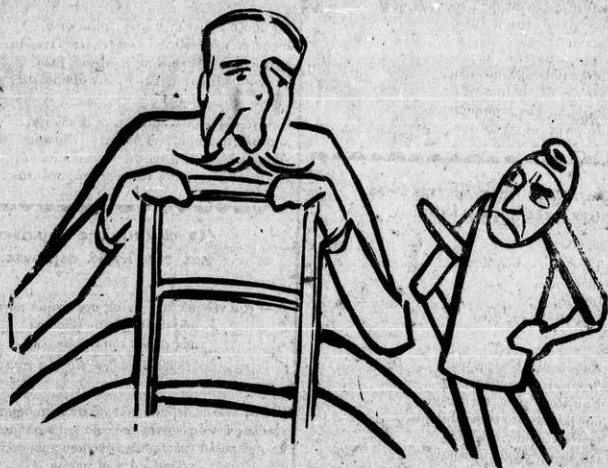
Πῶς ἀργὸς ἐδῶ περὶς
και γῆ νόμουσ τορκομῶνης,
και' μιλεῖς σὺν παπαγάδος λιγυρὸς τῆς Κειλάνης
γῆ ἀπαρνομας Βουλαῖς,
και με τούτα ποῦ μὰς λές
βαλῆθηκες νὰ μὰς τρελλάνης;

Και φωνάζεις θυμωμένος πῶς ποτὲ δὲν θὰ ἴμορῶσης
ταπεινὸς και σὺ νὰ κήνης σὲ στασιαστῶν κῆσις.
Μὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆς, ἀγαπητέ:
πῆσις ὄπερ τοῦ γένους εἶναι πῆσις ποτὲ;
πῆσις ὄπερ ἰδέας και στρατεύματος και σκόλου
εἶναι πῆσις καθόλου;

Μῆ πῆσις και μόνη,
ποῦ τὸ κράτος ταπεινῶνε,
εἰν' ἐκείνη τῶν φαγῶδων
και καμῶσων ραμπαγῶδων,
ποῦ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τρεβῶν τὸν σερμάχη των,
και θαροῦν ἐκεῖνο μόνον
κράτος ἀπορρημάχτου.

Πῆσις ὄπερ ἰδέας σ' τοὺς θεσμοὺς δὲν ἀναβαίνει,
κ' εἶναι χροὸς ἐνγενές...
τοῦτο τὸ καρλαβαίνει
κ' ὁ κούτης κ' ὁ κουνιές.

Μία πῆσις γρημὰ
πρὸς ἀφυπνισιῶν τοῦ γένους

τούς πιέζοντας τιμή
 η' άλλους τούς πιεζομένους.

Γιὰ πίεσις μὴ λαλῆς
 καὶ γιὰ σύγκλησιν Βουλῆς
 παρὰ νόμον, παρὰ φύσιν,
 ἐγγυλοῦσης πρὸς τὴν δόσιν.

Σὲ τοῦτα τὰ μεγάλα μας σεκλέττα
 λησμόνηος καὶ σὺ τὰ περασμένα σου,
 καὶ μὴ γιὰ τὸ Θεὸ μᾶς ψάλλῃς τέτοια,
 ποῦ νὰ συχαρεθῶν τὰ πεδαμμένα σου.

* Ἄς λείψῃ τῶν θεσμῶν ἡ σαχλοψάρα,
 ἡ' αὐτοὺς μὴ σητοεὐνῆς διατόρας,
 καὶ ἔξερῃ ποῦ μᾶς ἔβγαλ' ἕως τώρα
 ἐκεῖνη τῶν θεσμῶν ἡ λεωφόρος.

* Ἄστους νὰ πᾶν' στὸ δῆλοβόλο' λιγάν,
 ποῦ νὰ χαρῆς τὴ λάδια σου, Γεωργιάκη.

* Ἄστους, καθήμενε Τζωρτζή... καθένας μας τούς ἔξερει...
 καὶ σὺ μὲ τούς κανόνας μὴ γίνεσαι τοιμπούρα,
 μὰ ἔβνοστος' στὴν Ρόμα μὲ ροπαλο' στὸ χεῖρι
 σὰν Ἡρακλῆς τὸ Στέμμα ροπαλοφόρος φρούρει.

Γανόνεις τὰ μαγάλα
 τῆς δόλιας Ρωμησοῦνης,
 καὶ θέλεις καὶ καλὰ
 λαδέμπορος νὰ γίνῃς.

Μὲ τὴν συνέντευξί τοῦ Πάπῃ ὁ Κόντης τί μᾶς κάνει...
 ὦλιπόποι! πένθος ἄλιτον τοὺς Ἀχαιοὺς ἰσάνει.
 Γιὰ τοῦτη τὴν περιφρημὴ συνέντευξί τῆς Ρόμας
 'μιλοῦν καὶ' στὰς Εὐρώπας.

Κ' ἔβαμελὸς ἐπιτροπὴ
 φθάνει τὰ δόσινα νὰ 'πῆ
 'στὸν ἀρχηγὸ Κορφάτη,
 ποῦχει πολὺ γεινάτι.

* Ἄστα τοῦτα τὰ γεινάττα
 ἡ' ἔλα φίλα μας' στὰ μάττα.

* Ὁχι, μὴν ἀποχωρήσῃς... ὅχι, 'πὲς μας πᾶς ἡ' αὐτὸ
 ἦταν ἓνα χωρατό.

Μὴ μὲ λήπῃν πικροτάτην
 τοὺς φιλιτάτους σου λυπηθῇ,
 καὶ τὴν λέξιν τὴν δοτάτην
 'στὴν Πρεσβεία μὴν εἰπῇς.

Έλα με τὰ λογικά σου,
τὸ καθήκον σὲ καλεῖ,
καὶ τὰ φῶτα τὰ ἑικά σου
μὰς χροιάζονται πολὺ.

Μη, παιδί τῆς Σπανάδας,
ἄλλ' ἀντ' ἄλλων τραγουδοῦς,
κί εἰς ἡμέρας ἀποφράδας
μὴ γενῆς καὶ σὺ λαδᾷς.

**Τζωροζώης ὁ παρατητημένος
τέτοια λέει λυπημένως.**

Τοὺς φίλους τὸρ' ἀφίνω...
λάδι πουλιῶ,
λάδι καλὸ,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

Λάδι πουλιῶ Κορφατικὸ
'στὸ κράτος τὸ σακιάτω.
Γαυγίζων πῶσα μου σπαλιά,
μοὺ βάζουν 'στὸ λαμὸ θηλειαίς...
ἀφίνω, τζωροζώης, τὴν Ἐλπί,
καὶ πηῶνα τῶρα τῆς ἔλπεις.

Πόβερο κόμμα μὴ λυπῶ,
λάδι θὰ βγάξω παστρικά...
δὲν θέλω σχέσεις τοῦ λοιποῦ
μὲ τῆς Βουλῆς τὰ λαδικά.

Τι μιλίαις δὲν ἐχάσαμε καὶ τὶ οὐχὲν-λουκοῦμα,
κόπαις δὲν κάναμε δουλειαίς,
καὶ φίλων φρούσκασον κοιλιαίς
ὅσων λαδοῦ τουλούμα.

'Αδίκως, τζωροζώης, φιλικὴ μοὺ ἀτέλετα πρεσβεία,
μαρκάν μου κάθε πείσις, μαρκάν μου κάθε βία,
πιάζουν μόνον τῆς ἐλπίαις εἰς ἐλαμοριβεία.

Παρατῶ 'στ' ἀλήθεια τῶρα τοῦ Κουβέρνου τὸ ρημαδί,
καὶ γὰρ λάδι θὰ δουλειά,
καὶ πολλοὺς θὰ συμβουλεύω
πῶς νὰ βγαίνουν πάντα λάδι.

'Ἐλάτε λάδι καθαρὰ τῆς Ρόπας νὰ σὰς δώσω,
κί 'δν κλάσει 'στὸ Κεντρικὸ
κανένα δόλο ποικιῶ,
φίρτε νὰ τὸν λαδώσω.

γὰ νὰ γυρνοῦν ἐδῶ κί 'έκει
καὶ λαδοῦμενοι ποικιῶ.

Ἄδ' μουζικὰ φίντο... λάδι πουλιῶ καλὰ...
λυποῦμαι κάθε φίλω, κί 'Ορέστη καὶ Πυλάδη,
κί 'δν κάποτε τοῦ κράτους ἡ μηχανὴ χαλᾷ
'στὴν Ρόπα φέρνετε τὴν νὰ τὴν ἀλειβῶ λάδι.

Κανένα δὲν ἀκούω... μαρκάν οἱ στασιῶται...
ποτέ σὲ στασιῶταις ἐγὼ δὲν κάνω πλάταις...
γρημὰ καὶ 'στὸ Παλάτι θὰ στέλλω πότε πότε
τὸ πῶ καλὸ μου λάδι νὰ βάζῃ 'στὴς σαλάταις.

**Ὁ Φασουλῆς θυμῶνται
καὶ τὸν λαδῶ σιμῶνεται.**

Φ.— Καὶ νέο μὰς ἀνήγειρας δυστύχημα μεγαλῶ...
μὰς εἰσαις γὰρ τὸν Βασιλεῖα
πῶς μ' ὄλη του τὴ φαρμακί
θὰ φύγῃ δίχως ἄλλο.

'Ὅμως ἐγὼ σὲ βεβαίω πῶς γὰρ φυλακιστήματα
εὐκόλως δὲν ἀφίονται οὐκίτερα καὶ διαδήματα.
Σὺ ποῦ πολλὰ θεσπαφείεις, λαδῶ μου προσφιλή,
πέισου κ.ι. περὶ τούτου,
μῆτε κανέννας βασιλεῖας νομίζῃ προσβολῇ
τοῦς πόθους τοῦ λαοῦ του.

Καὶ μάθε πῶς 'στὸ πρόγευμα, ποῦγινε 'στὴν Δεκλεία
γὰ τοὺς κυρίους Ὑπουργοῦς, μ' ὄλη του τὴν ἀφέλεια
ἦτο πρὸς ὄλους εὐθύμως καὶ διαγυτικῶς,
κί ἔτραγε μ' ὄρεξι πολλῇ κί ἐγέλα διαρκῶς.

Κί 'ἔδωσαν 'στὸν Ἐνταξία τὸ καλλίτερο κρασί,
ποῦ θὰ τζήλευες καὶ σὺ,
γὰ νὰ λῆθῃ κί αὐτὸς 'στὸ κέφι καὶ ἄπορθεῖ δίχως κόπο
νὰ βρ' οἰκονομία κί ἄλλαις γὰρ τὸν κανονιστῆ τόπο.

'Αγαπητὴ λαδέμπορε, καὶ σὺ γνωρίζεις καλλίστεα
πῶς θρόνοι δὲν ἀφίονται, τοιοῦτοι θρόνοι μάλιστα,
ποῦ βλέπεις ἀπὸ πάνω τῶν νὰ λείμῃ 'στὸν αἰῶνα
Παλαιολόγων ἀθλητῶν καὶ Κόδρων ἡ κορῶνας,
καὶ στέκουγ' θρόνοι πνεύματος, ιδέας οὐρανίας,
ὅπου λαμπρὰς ἐξέθρονε ψυχὰς καὶ διανοίας.

Θ.— Τζωροζώης μου, σὰς ἀφίνω...
γὰ γὰ γελῶ.
λάδι πουλιῶ,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

